

BÀI GIẢNG CỦA PHÁP SƯ TỊNH KHÔNG

Người dịch: THÍCH GIÁC THIỆN

LOẠT BÀI LÀM THẾ NÀO CỨU VĂN PHONG KHÍ XÃ HỘI

NÓI VỀ NHÂN QUẢ.

Đài truyền hình. Hồ sơ số: b24 - 4

Các vị xem đài thân mến! Hôm nay, Trương cư sĩ nói với tôi một vấn đề. Ông nói: “Gần đây trong các kỳ thi của trường học ở Đài Bắc, nhiều thí sinh đến trước tượng thần Văn Xương Đế Quân cầu phước, cúng dâng đủ thứ món ngon vật lạ”. Do đây có thể biết, tập tục mê tín trong xã hội thật vô cùng sâu dày. Hiện tượng này rất cuộc thế nào, có tốt không? Thực tế mà nói, đây là một vấn đề của xã hội, không chỉ học sinh mê tín mà nhiều phần tử trí thức có sự giáo dục trên cao đẳng, miệng thì luôn nói: “Phải bài trừ mê tín, phải học tập khoa học”. Nhưng những gì biểu hiện ra trong cuộc sống của họ thì vẫn là một sự mê tín sâu xa.

Học sinh thi cử phải đến lễ lạy Văn Xương Đế Quân. Đại khái Văn Xương Đế Quân là vị thần chủ quản việc dạy học, chủ quản việc thi cử. Mọi người trong xã hội, đặc biệt là trong chế độ dân chủ hiện tại, tôi nghe nói: “Nhiều người tham gia tuyển cử. Bầu Thị trưởng cũng vậy, bầu Nghị viên cũng vậy, đều chọn ngày hoàng đạo, đi lễ thần cầu phước, hy vọng Thần minh giúp đỡ họ, có thể đắc cử với số phiếu cao. Những hành động này, thực tế mà nói, đều mang đầy sắc thái mê tín sâu dày. Loại cầu phước này có thể đạt hiệu quả không? Xin thưa cùng các vị “Hoàn toàn không thể!” Tinh thần, thời gian, vàng bạc, đều lãng phí sạch, hoàn toàn không lợi ích gì.

Thật ra, Ấn Quang Đại Sư trong giai đoạn cuối Thanh, đầu Dân quốc, đối với tập tục mê tín này, có một nhận xét rất sâu sắc. Ngài luôn tùy thuận chúng sanh, biết mọi người có những mong cầu này, có những tất yếu này, cho nên cực lực đề xướng “Thuyết Nhân Quả”, hy vọng mọi người hiểu rõ đạo lý nhân quả, hiểu rõ sự thật Nhân quả, đều có thể gieo trồng nhân thiện, gặt được quả thiện, phá trừ quan niệm mê tín, ở đây đặc biệt đề xướng: “Liễu Hoàn Tứ Huấn”, “An Sĩ Toàn Thư”, “Cảm Ứng Thiên Vị Biên”. Ba quyển sách này, đương thời Đại sư cực lực đề xướng số sách phiên dịch ấn loát nhiều hơn hết thủy kinh luật của Phật, mà đối với xã hội đích thực cũng phát sinh hiệu quả rất tốt. Rốt cuộc trong thời đại đó tiền của, tin tức chưa phát đạt, công cụ truyền bá còn chưa phát minh, cho nên hiệu quả phổ cập phải bị hạn chế rất nhiều. Chúng ta hiểu rõ cái đạo lý này, nhận thức rõ chơn tướng sự thật, chúng ta cần phải giúp đỡ cái xã hội này, chấn chỉnh lại tập tục, phá trừ mê tín chúng ta phải tiếp nối quan niệm của Pháp sư, noi theo tinh thần của Pháp sư, đem một phần công tác này,

toàn tâm toàn lực mượn khoa học kỹ thuật hiện đại, truyền bá rộng rãi khắp thế giới.

Làm thế nào chúng ta có thể chơn chánh đạt đến “có cầu tất có ứng”? - Câu nói này, ở trong cửa Phật đã được đề ra rất sớm: “*Trong cửa Phật, có cầu tất ứng*”. Nhưng sự cầu nguyện này có lý luận cầu nguyện, có phương pháp cầu nguyện. Cầu nguyện đúng lý, đúng pháp, như định sẽ đạt được hiệu quả viên mãn. Còn nếu như trái lý luận, không biết cách thức thì sự cầu nguyện của bạn không thể đạt được mục đích. Nói thế cũng có nghĩa là sở cầu của bạn không thể đạt được như sự mong muốn. Do đây, chúng ta cần phải hiểu, phải thấu triệt cái lý lẽ này.

Ba bộ sách này, trước đây chúng tôi đã từng giảng qua “*Liễu Hoàn Tứ Huấn*” với băng ghi âm, ghi hình, cùng với giảng giải, ghi chú, tất cả những hình thức này đều đã phát hành rồi. Mà “*Văn Xương Đế Quân Âm Chất Văn*” ở trong “*An Sĩ Toàn Thư*”, chiếm phân nửa số lượng của toàn “*An Sĩ Toàn Thư*” lưu thông ở Đài Loan là một bộ hai quyển (Thượng, Hạ) đóng bìa, cũng có phân làm bốn quyển. Hai quyển trước là: “*Văn Xương Đế Quân Âm Chất Văn*”, giảng giải rõ ràng lại thêm đưa ra nhiều công án cổ kim để chứng minh. Nguyên văn, số chữ không nhiều, không hơn 600 chữ. Nhưng thuyết minh cặn kẽ rõ ràng của bộ sách này cùng với văn tự ấn chứng thì thật là phong phú, có nhiều đến vài mươi vạn chữ.

Ngoài ra “*Thiên Thái Thượng Cảm Ứng*” bản văn chỉ có 1300 chữ. Cũng không nhiều lắm. Nhưng sự giảng giải, thuyết minh cho đến dẫn chứng của bộ này, cũng là một bộ sách dày lớn. Đại khái có chừng hai mươi vạn chữ thật vô cùng phong phú. Ba bộ sách này, Đông Tây tất phải đọc, không thể thiếu sót. Một vài năm gần đây, có một vị tên là Vương Cảnh Quan, ông đến gặp tôi. Tôi và ông rất hiểu nhau, ông phát đại tâm, muốn thành lập một cái “*Hội Liễu Hoàn Tứ Huấn*”, chuyên môn mở rộng công tác này ông thừa chuyện cùng tôi. Tôi rất tán thành. Đây chính là công đức chơn thật, hóa độ chúng sanh, cứu tế cái xã hội này, công đức tế thế độ sanh của Ấn Quang Đại Sư.

Học Phật phải bắt đầu học từ đâu? Như định phải bắt đầu học từ làm người. Người làm không tốt. Bạn làm sao có thể làm Phật, làm Bồ Tát!? Cho nên cơ sở tu học mà Đức Phật dạy chúng ta trong kinh Quán Vô Lượng Thọ, đó là Tam Phước. Tam Phước gồm có 3 điều. Điều thứ nhất: “*Phước Báo Người Trời*”. Do đây có thể biết, phước báo Nhân Thiên là điều tự mình phải tu. Trong kinh nói bốn câu. Bốn câu này, xem ra thật đơn giản, nhưng nghĩa lý chữ đựng bên trong thật vô cùng sâu rộng. Câu thứ nhất là “*Hiếu dưỡng Cha Mẹ*”. Câu thứ hai là “*Phụng sự Sư trưởng*”. Câu thứ ba là “*Tâm từ không sát hại*”. Câu cuối là “*Tu thập Thiện nghiệp*”. Bốn câu này, Phước báo Nhơn Thiên, bạn muốn được phước báo lớn Nhơn Thiên, bạn phải thực hành bốn câu này.

Bốn câu này, hai câu đầu là căn bản, chính là hiếu dưỡng cha mẹ, tôn kính sư trưởng. Trung Quốc cái xã hội này, dân tộc này, trải qua 5.000 năm lịch sử, đến nay vẫn còn tồn tại. Đạo lý ở chỗ nào? Đó là nhờ giáo hóa đặc lực nơi luân thường. Trung Quốc suy đồi trong khoảng 200 năm lại đây. Vì sao mà suy yếu? Bởi lẽ mọi người bỏ đi cái học luân thường. Người Nhật hiện nay vô cùng cường thịnh, khắp thế giới đều công nhận. Do đâu mà người Nhật cường thịnh? Bởi lẽ họ tôn trọng, noi theo những lời dạy bảo của các bậc Tiên Hiền, Cổ Thánh; Trung Quốc chúng ta bỏ hết, người ta lại giữ lại. Tôi đến Nhật Bản tham học. Đối với người Nhật Bản, quả thật tôi vô cùng kính phục. Họ bảo tồn văn hóa cổ điển của Trung Quốc. Hơn nữa, cho đến nay họ còn thực hành theo. Đem cái quan niệm luân thường đạo đức của Trung Quốc, lợi dụng trong công nghiệp, thương nghiệp. Cho nên công thương nghiệp của họ có thể đạt đến tiêu chuẩn quốc tế. Quan niệm luân lý bao giờ cũng phổ biến trong dân gian ở Nhật Bản, trái lại người Trung Quốc chúng ta đã vất bỏ nó, cho rằng đây là thứ cổ lỗ, xưa cũ, không còn cần nữa. Thật không biết cái cổ lỗ lại chính là cái chơn thật, muôn đời vẫn mới! So với chúng ta thì người Nhật Bản thật sự có trí tuệ. Họ thông minh hơn chúng ta. Họ học tập những cái của Tây phương, nhưng vẫn có thể giữ gìn những cái truyền thống. Hấp thụ truyền thống cùng mặt mạnh của người Tây phương cho nên quốc gia của họ là một nước bậc nhất trên thế giới. Đây là điều chúng ta nên thức tỉnh, cũng là điều chúng ta nên học tập. Nhật Bản từ sau cuộc Duy tân của Minh Trị, thực tế mà nói, họ đã học tập “Liễu Hoàn Tứ Huấn”. Trong triều, ngoài dân, chăm chỉ nghiên cứu, nghiêm túc lý giải, thực hành. Coi đây là nền tảng tốt đẹp để xây dựng quốc gia, xã hội. Trái lại chúng ta lại xao lãng phương diện này. Cho nên sức mạnh nước chúng ta, rốt cuộc lại rốt lại phía sau người khác.

Ba bộ sách này, xét về mặt hình thức đều nói về Nhân Quả Báo Ứng. Nhưng quý vị phải hiểu rằng: “Đây là sự thật chơn chánh; Đây là chơn đế của vũ trụ nhân sinh”. Nhất định không thể coi thường. Nhất định không thể nói là mê tín. Chúng ta đối với nghĩa lý sâu xa bên trong không hiểu biết được, lại tùy tiện chụp lên cái mũ “mê tín” rồi đem vất bỏ đi. Đây là sự sai lầm của chúng ta.

Ngày nay, những học sinh này, vì thi cử mong muốn thi đậu, đến trước tượng Đế Quân Văn Xương, bày biện cúng dường. Thậm chí đối với tiêu chuẩn khảo chứng đều cúng dường trước Thần tượng Đế Quân Văn Xương. Việc này có thể bảo đảm thi đậu không? Đây là mê tín. Nếu như nói rằng người lễ bái Văn Xương Đế Quân, người cúng dường Văn Xương Đế Quân hết thảy đều thi đậu. Còn những người không lễ bái, cúng dường Ngài đều thi rớt. Thế thì Văn Xương Đế Quân này há chẳng biến thành tham quan hay sao? Các vị đến hồi lộ thì Ngài bảo đảm đậu; không đến hồi lộ Ngài, không đến cúng dường, lễ bái Ngài thì dầu cho thành tích học tập của bạn có tốt đến đâu cũng không thi đậu. Đây há chẳng phải biến thành một tham quan ô lại hay sao?

Trạng thái tâm lý này mười phần là mê tín.

Văn Xương Đế Quân là thánh thần, cổ nhân Trung Quốc chúng ta nói là “Phước đức chánh thần”. Các vị biến Ngài thành tham quan ô lại, biến Ngài làm tà thần, biến Ngài làm trùm xã hội đen. Tội lỗi này thật to lớn vô cùng, các vị sao có thể được sự phù hộ của Ngài? Chúng ta phải có thái độ tâm lý thế nào đối với trời đất, quỷ thần này? Phải lấy sự trang nghiêm cung kính mà đối xử với các Ngài; Phải dùng tâm chánh đại quang minh đối đãi với các Ngài. Chúng ta biết rằng đọc sách, đọc sách vì cái gì? Chính là để cầu trí tuệ, cầu kỹ năng. Chúng ta đã có trí tuệ, có kỹ thuật, có năng lực thì phải nên vì xã hội, vì mọi người mà mưu cầu hạnh phúc, cống hiến tâm lực của mình, vì quốc gia, vì quần chúng, như thế tự nhiên sẽ được sự phù hộ giúp đỡ của các vị phúc đức thiện thần này. Nói cách khác, thần minh đến giúp đỡ bạn, đó là do vì bạn, tự mình có phần năng lực này, có phần công đức chân thật này, các vị mới có thể giúp đỡ được. Bạn nếu tự mình không có phần công đức này, các Ngài muốn giúp cũng không thể giúp được. Cái đạo lý này, thật ra mọi người chúng ta đều phải minh bạch, đều phải rõ ràng.

Cúng dường, tế tự Trời Đất, Quỷ Thần, tôi đã từng nói qua, đây không phải là mê tín mà là giáo dục. Trung Quốc chúng ta từ xưa đến nay, thẳng đến hiện đại, quốc gia, chánh phủ, dân chúng, gặp năm, đến tiết đều biết cúng tế tổ tiên. Đây là văn hóa điển hình, cố hữu của Trung Quốc. Mục đích của việc cúng tế tổ tiên là ở chỗ nào? Sách Luận ngữ nói rất rõ ràng “Thận chung, truy viển”, cẩn thận đối với việc tang lễ, truy niệm công ơn của tổ tiên. Mục đích của nó là “Dân đức quy hậu”, tức dân chúng hàm ơn quy tụ về đông đây. Chúng ta đối với tổ tiên trăm ngàn năm trước thấy còn hoài niệm, thấy còn hàm ân, niệm niệm không quên. Cha mẹ, tôn trưởng hiện tiền sao lại có đạo lý không tôn trọng, lễ nào lại không hàm ân? Cho nên phải hiểu rằng đây là căn bản giáo dục. Cho nên từ đường nhất định không thể phế bỏ, tế tự nhất định không thể phế bỏ. Nhà nước mỗi năm đề xướng cúng tế Khổng Tử. Khổng Tử là sư đạo. Sư đạo kiến lập trên cơ sở Hiếu đạo. Người ta nếu như không hiếu thuận với cha mẹ, làm sao có thể tôn kính sư trưởng? Cho nên giáo dục có nền tảng của nhà Phật, câu thứ nhất là “Hiếu dưỡng phụ mẫu”, câu thứ hai mới “Phụng sự sư trưởng”. Điều này đã được nói qua rất rõ ràng, sư đạo kiến lập trên cơ sở Hiếu đạo. Trong thời cổ đại, vua chúa có tông miếu, không quên tưởng nhớ tổ tiên. Còn bách tính muôn dân thì có từ đường.

Từ thuở xa xưa thẳng cho đến hiện nay, đoàn kết dân tộc này của chúng ta, khiến cho dân tộc này, một dân tộc cổ xưa, thẳng đến ngày nay còn chưa bị lịch sử đào thải, hơn nữa xem ra dân tộc này còn có tiền đồ, lại còn có hy vọng, cái căn nguyên chính là ở chỗ này. Cho nên giáo dục của Trung Quốc, giáo dục của Phật pháp đều kiến lập trên cơ sở hiếu kính. Thành Phật làm Tổ không gì khác hơn là đem Hiếu kính phát

khởi truyền bá mạnh mẽ. Hiếu kính thực hiện đến cứu cánh viên mãn, ở trong Phật pháp, gọi là thành Phật. Thành Phật không phải nói gì khác.

Chúng ta đối với Trời Đất Quỷ Thần, hôm nay, chúng ta đặc biệt nói về Văn Xương Đế Quân. Chúng ta cúng dường Văn Xương Đế Quân, phải học tập Văn Xương Đế Quân. Nói cách khác, ‘Âm chất văn’ của Văn Xương Đế Quân không thể không đọc, không thể không rõ, không thể không noi theo phụng hành. Nếu chúng ta đọc kỹ, hiểu sâu nghĩa lý, nhận thức đúng và nỗ lực phụng hành, nhất định chúng ta sẽ được thần minh giúp đỡ, sau đó mới biết có cầu tất có ứng. Các vị hãy như pháp, như lý mà mong cầu, không phải vì danh lợi cá nhân mà mong cầu thần thánh mà là phát nguyện hy sinh chính mình, hiến dâng chính mình, vì chúng sanh, vì xã hội vì nhân quần mà làm việc, bạn mới được thần minh phù hộ, giúp đỡ, mới có thể được sự quan hoài, chiếu cố của chư Phật Bồ Tát. Đây là cái mà trong Phật môn gọi là gia trì, bảo hộ.

Chúng ta nhất định phải học tập cái tồn tâm của Văn Xương Đế Quân. Ngài tồn cái tâm gì? Cứu tai nạn cho người, giúp nguy cấp cho người, thương xót kẻ cô quả, bao dung lỗi lầm của người, rộng hành âm chất, tiến tới tìm hiểu Thiên Tâm. Chúng ta có làm như thế không? chúng ta có tồn tại cái tâm này không? Chúng sanh có nạn, đặc biệt là xã hội hiện nay, bất luận là ở Đài Loan, hoặc giả bất cứ khu vực, địa phương nào trên toàn thế giới đều có tai nạn. Tai nạn hình thành như thế nào? Hình thành một cách mê tín. Mê tín từ đâu đến? Mê tín từ tự tư, tự lợi mà phát sanh. Người ta khởi tâm, động niệm thấy đều vì mình. Vì danh tiếng, lợi dưỡng của mình, đây là mê. Do đó chỗ tạo tác thấy đều lợi mình, hại người. Người ta tưởng như thế. Kỳ thật họ sai lầm, sai lầm hoàn toàn. Mà thật ra: hại người nhất định không lợi mình. Bạn muốn lợi mình, nhất định phải lợi người. Lợi người mới là lợi mình một cách chơn chánh. Đây là sự thật, đây là chơn lý.

Hiện tại có được mấy người hiểu được đạo lý này? Có mấy người biết được chân tướng sự thật? Người bình dân vì thân tộc của mình mà làm việc tổn hại người. Cho đến người lãnh đạo một quốc gia, vì sự lợi ích quốc gia mình thường thường làm việc gây tổn hại lợi ích quốc gia của kẻ khác. Nói cách khác, đều phát xuất từ tự tư tự lợi, cách nghĩ sai, cách nhìn sai, và cách làm sai, do đó tai nạn xảy ra. Tai nạn này đã hình thành rất rõ ràng, kẻ có hiểu biết luôn luôn đánh thức mọi người. Ví như có những nhà khoa học đưa ra lời cảnh báo với chúng ta: “Nếu hiện nay trên địa cầu, sự giữ gìn, bảo hộ hoàn cảnh môi trường không được thực hiện tốt, lại còn muốn khiến cho hiện tại nổi nhau lớn lên”. Họ còn cảnh cáo là: “Sau 50 năm nữa, quả địa cầu này không còn thích hợp cho nhân loại sinh tồn”. 50 năm thời gian không lâu.

Vì sao không thích hợp cho nhân loại sinh tồn?

Ngày nay, trên bầu khí quyển của quả địa cầu sự ô nhiễm quang hóa mau chóng

đạt đến điểm bão hòa. Nếu đạt đến mức bão hòa thì bầu trời không thể gánh vác, đảm nhận, do đó những chất ô nhiễm này nhất định phải rơi xuống mặt đất. Rơi xuống mặt đất. Rơi xuống ở khu vực này, không những khu vực này, động vật không thể sanh tồn mà cả đến thực vật cũng không thể phát triển. Cái tai nạn này so với thảm họa vũ khí nguyên tử còn đáng sợ hơn. Chiến tranh vũ khí nguyên tử người ta còn có thể khống chế, còn loại ô nhiễm quang hóa này, tương lai sẽ rơi xuống mặt địa cầu, thì không có cách chống cự. Phương pháp duy nhất là cải thiện hoàn cảnh ô nhiễm hiện tại. Sự ô nhiễm này từ đâu đến? Từ khí phế thải của phi cơ phóng ra, xe cộ, nhà máy v.v.. có thể kêu gọi toàn bộ những hoạt động này đình chỉ không? Hiện tại thì nhất định không thể, không những không thể đình chỉ mà còn không ngừng gia tăng! Điều này không biết làm sao được! cái chơn tướng sự thật này, các khoa học gia lý giải thật đầy đủ, không biết làm sao! Đành bó tay không có cách! Cái tai nạn này, trông thấy là phải giáng xuống. Đây là kiếp nạn lớn của nhân loại. Lời tiên đoán của Đông Tây đều nói đến tai nạn lớn bậc nhất này: Nhân loại trên địa cầu may mắn còn sống sót, thật tể mà nói, rất ít! Rất ít! Cái kiếp nạn không tiền khoáng hậu! Cái tai nạn to lớn này là do con người tạo, chính là phá hoại sinh thái tự nhiên của địa cầu. Cho nên, khoa học, kỹ thuật chỉ mang đến một vài tiện lợi mà cái giá chúng ta phải trả quá lớn, thật sự mà nói được không bù mất.

Người Trung Quốc có năng lực khoa học kỹ thuật không? Có trí tuệ khoa học kỹ thuật không? - Thưa rằng có! Điều này có thể thấy trong lịch sử của chúng ta. Trong thời Đông Hán người Trung Quốc đã làm máy bay lượn trên không. Trong tác phẩm Tam Quốc Chí, mọi người xem thấy Gia Cát Lượng chế tạo trâu gỗ, ngựa gỗ, vậy đây là phương tiện vận chuyển cơ giới hóa và cũng chính là hiểu được cách lợi dụng động lực của cơ giới.

Vậy tại sao, sau khi các Ngài chết đi, lại đem toàn bộ khoa học kỹ thuật này hủy diệt không lưu lại cho hậu thế chúng ta?- Bởi lẽ các Ngài có trí tuệ trông thấy xa, biết rằng nếu khoa học kỹ thuật này phát đạt sẽ mang đến cho nhân loại một tai nạn lớn lao. Cho nên, các bậc Tiên Hiền, Cổ Thánh của Trung Quốc các Ngài có khoa học kỹ thuật, có trí tuệ, các Ngài có tâm từ bi, có trách nhiệm đối với lịch sử. Người ngoại quốc, bọn họ có trí tuệ thông minh, họ nghĩ không có xa như thế. Không nghĩ đến sau này, khoa học kỹ thuật lại sản sinh ra những tác dụng phụ như thế, sẽ mang đến cho toàn thể nhân loại một tai nạn rộng lớn. Đây là điều mọi người trông thấy.

Còn có một điều mà mọi người lơ là bỏ qua, đó là sự ô nhiễm nhân tâm. Sự ô nhiễm này tuyệt nhiên không thua kém sự ô nhiễm sinh thái tự nhiên. Ô nhiễm nhân tính là cái gì? - Đó là Tham, Sân, Si mạn, Phật gọi là Tam độc. Sự giáo dục của nhà Nho, sự giáo dục của Phật giáo, thủy đều là dạy con người thấy rõ, buông bỏ. Đem phiền não Tam độc làm cho nó hạ thấp xuống, khiến nó lớn lên chậm chạp. Người

thông minh trí tuệ cao, không những phòng ngừa tam độc Tham, Sân, Si lớn lên mà còn khiến nó tiêu diệt. Đem phiền não Tam độc chuyển biến thành trí tuệ cao độ. Đây mới thật sự đạt đến mục tiêu giáo dục của Phật pháp. Chuyển Tam độc thành Tam tuệ.

Hiện tại chúng ta cũng đem cái giáo học này lơ là đánh rơi mất, lạc mất phương hướng, Tham, Sân, Si không ngừng tăng trưởng. Tăng trưởng càng thêm mau chóng, phổ biến khắp toàn thế giới, mỗi một quốc gia, khu vực, điều này làm sao được? Bên trong có ba độc, bên ngoài có những ô nhiễm này thì cái tai nạn này sẽ có thôi! Có bao nhiêu người hiểu được đúng đắn, tỉnh ngộ, phát lòng từ bi lớn cứu nạn cho mọi người? Cứu nạn cho người nhất định phải làm từ bản thân mình. Mọi người đều sống Tham, Sân, Si, ta nay đem Tham, Sân, Si buông bỏ triệt để. Mọi người đều chạy theo danh tiếng, lợi dưỡng. Không những phải dùng lời nói văn tự để tuyên dương mà tự mình phải làm gương cho mọi người thấy. Ta có thể xả bỏ Tham, Sân, Si, xả bỏ danh xưng, lợi dưỡng, sinh hoạt mỗi ngày của chúng ta, trở lại được tốt đẹp hơn, trở lại được tự tại hơn, trở lại càng được khoái lạc hơn. Vì sao không đi theo sanh lộ mà cứ khăng khăng theo tử lộ? - Cho nên hôm nay cứu nạn người, giúp nguy cấp cho người, ý nghĩa so với quá khứ càng sâu, càng rộng, phải có trí tuệ càng cao, kỹ thuật càng tốt mới có thể cứu nguy tích cực được. Đây là sự bảo tồn tâm của Văn Xương Đế Quân.

Đặc biệt là nói đến: “Dung lỗi lầm của người”. Người ta chẳng phải Thánh Hiền, ai có thể không có lỗi? Chỉ cần người có thể sửa lỗi, tự trong sạch mình chúng ta phải bao dung họ, phải giúp đỡ họ.

“Rộng hành âm chất”, cái âm chất này chính là hết thảy những việc tốt chúng ta làm, bắt tất phải cho mọi người biết, không cần mọi người, xã hội biểu dương, chỉ một cái biểu dương này, bao nhiêu công đức chúng ta làm đều đi tong cả. Cho nên gọi là tích âm đức. Âm là chúng ta làm việc tốt mà không cần ai biết, đây chính là âm đức. Đây gọi là âm công. Hiện tại người ta làm việc xấu không muốn cho ai biết. Nhưng làm được một chút việc tốt thì mong ngóng xã hội, mọi người đều biết, đều biểu dương họ. Người tốt việc tốt, quả báo đã báo trả hết rồi, nhưng tội ác của họ thì tích chứa ở chốn kia. Nhân tốt thì mau chóng báo trả xong; Nhân xấu thì vĩnh viễn tiềm phục ở chốn kia. Thiết tưởng, tương lai quả báo ác không kham nổi. Phật, Bồ Tát dạy chúng ta, chúng ta làm việc tốt không cần phải cho người khác biết. Nhưng những việc xấu, việc ác chúng ta làm phải mong muốn mau chóng mọi người đều biết. Đây gọi là “Phát lộ sám hối”, cái việc ác của bạn, mọi người đã biết rồi, mọi người đã quở trách bạn rồi. Chỉ một việc quở trách này thì việc báo trả đã xong hết. Cho nên trông mong ác nghiệp của chúng ta mau chóng đền trả hết; Còn thiện nghiệp của chúng ta chất chứa ở chốn kia càng về sau quả báo lành của chúng ta càng dày. Đây mới là người thông minh thật sự, mới là việc làm khôn ngoan, sáng suốt.

Những lời này Văn Xương Đế Quân dạy dỗ chúng ta lời lẽ không nhiều, toàn văn không hơn 600 chữ, người chân chánh có tâm phải học, có tâm phải bắt chước, nên học thuộc lòng, phải nghiên cứu từng chữ, từng câu, hiểu sâu nghĩa thú, nhận thức đúng đắn và cố gắng thực hành. Trong đây có 2 câu, tôi đặc biệt nhắc nhở các bạn đồng tu, đó là: “In tạo kinh văn, khai sáng, trùng tu tự viện”. Mọi người đọc đến 2 câu này, nghìn vạn lần không nên cho là đề xướng mê tín. Chúng ta phải hiểu ý nghĩa hiện đại của nó. “In tạo kinh văn”, kinh văn đều là sách khuyến thiện, đều là sách giúp đỡ hết thảy chúng sanh khai ngộ. Cho nên những kinh sách này cần phải hết sức làm cho lưu thông. “Tự viện” là chỗ giảng dạy tu hành, tuyệt đối không phải là đề xướng mê tín. Hiện tại bên trong tự viện, các vị làm gì, chúng ta bắt tất phải chú ý. Chúng ta phải hiểu rằng tự viện là nơi trường sở phát triển rộng sự giáo dục của Phật Đà. Trong đây thường giảng dạy kinh điển, nghiên cứu, thảo luận. Nghiên cứu đem lời Phật dạy dỗ như thế nào. Những phương pháp lý luận này đầy đủ ở trong sinh hoạt thường ngày của chính chúng ta. Đầy đủ ở trong công tác thường ngày của chúng ta, thậm chí ở trong việc xử sự, tiếp vật, đãi nhân, chúng ta đều không đi ngược lại phương hướng giác, chánh, tịnh, nguyên tắc giác, chánh, tịnh, cái tự viện, đạo tràng này là đạo tràng chơn thật.

Trong văn bản có: “Thắp đèn để soi đường cho người đi”. Đây là nói thời xưa, còn hiện nay chiều tối thì đèn đuốc thắp sáng khắp nơi, chúng ta nên làm gì? - Chúng ta phải hiểu được ý nghĩa thậm thâm của lời này. Đèn là trí tuệ, chúng sanh ở trong sự mờ tối, chúng ta phải giúp họ phá mê khai ngộ vậy chính là: “Đốt đèn đêm để soi đường cho người đi”, “Soi thuyền trên sông để giúp người qua sông”. Trước đây sự giao thông không tiện lợi, khi gặp sông suối, nhất định phải dùng thuyền bè để vượt qua. Hiện nay giao thông tiện lợi, cũng không có, cũng không cần, chúng ta đọc kinh này, đọc câu này, chúng ta cần hiểu rằng: hiện tại chúng ta nhất định phải giúp đỡ hết thảy chúng sanh phá mê, khai ngộ, lìa khổ được vui! Đây chính là soi thuyền đưa sang sông này. Đặc biệt là Phật ở trong kinh nói, Phật giảng kinh thuyết pháp thì tốt đẹp tử như thuyền đưa sang sông từ bờ sanh tử đi đến bờ Niết Bàn. Từ bờ luân hồi 6 đường này đến bờ Thế Giới Cực Lạc Tây phương. Do đây có thể biết, thuyền đưa sang sông này là gì? - Thuyền đưa sang sông chính là giảng kinh, thuyết pháp. Chúng ta ngày nay lợi dụng truyền hình, truyền thanh, lợi dụng mạng lưới quốc tế. Truyền thanh, truyền hình, mạng lưới quốc tế chính là thuyền đưa qua sông. Lợi dụng những công cụ tốt này, đem Phật pháp, đem Thiện pháp, đem pháp phá mê khai ngộ giới thiệu cho quảng đại quần chúng trong xã hội. Khiến họ xem đến, khiến họ đọc qua, rõ ràng, nhận lãnh, đều có thể giác ngộ được. Đây chính là đạt đến bờ kia.

Phần sau có một vài khai thị trọng yếu, chúng ta phải đặc biệt ghi nhớ, tuyệt không vì tư thù, vì oán hận tư riêng mà khiến cho trong nhà anh em không hòa thuận;

không thể vì lợi nhỏ mà khiến cho cha con người ta bất hòa. Hai câu nói này suy rộng ra, quyết định không thể vì lợi ích cá nhân mà phá hoại đoàn thể, khiến đoàn thể bất hòa. Không thể vì lợi ích của cá nhân ta hoặc giả vì lợi ích của đoàn thể nhỏ này của ta mà phá hoại sự hòa thuận của cả đoàn thể lớn và như thế là tạo tội nghiệp cực nặng.

Người lành tốt, chúng ta nhất định phải gần gũi; người xấu ác, chúng ta nhất định phải kính mà tránh xa. Tránh xa không phải nói là tránh né họ. Không phải là nói không quan tâm tới họ. Tránh xa là chúng ta không thể học họ. Gần gũi là chúng ta phải bắt chước họ, chúng ta phải học tập họ. Như vậy mới có thể thành tựu đức hạnh của chính mình, thành tựu Đạo nghiệp của mình, mới có thể đúng như lời Phật nói: “*Có cầu tất ứng*”. Có cầu tất ứng cũng là một lời nói trống rỗng mà bên trong hàm chứa một đạo lý rất sâu xa. Có rất nhiều phương pháp thiện xảo. Chúng ta hiểu rõ những đạo lý này, hiểu được những phương pháp thiện xảo này. Như lý, như pháp mà tu học mới có thể đạt đến được “*có cầu tất ứng*”. Cầu phú quý được phú quý; cầu công danh được công danh; cầu con cái được con cái; cầu sống lâu được sống lâu. Cho đến cầu làm Phật, làm Bồ Tát đều có thể đạt được không có gì không được.

Lấy trạng thái tâm lý của mọi người trong xã hội hiện tại mà nói, mỗi một cá nhân, đặc biệt là người trung niên trở lên, đều rất chú trọng đến sức khỏe và sống lâu, đều trông mong mình có thể giảm bớt, chậm lại sự già suy. Điều này có thể thực hiện được không? Tất cả đều làm được. Trong mạng lý không có, cũng có thể làm được. Liễu-Phàm tiên sinh, thầy tướng xem mạng cho ông, thọ mạng chỉ 50 tuổi hơn. Ông trọng không mong cầu trường thọ, nhưng ông tích công, bồi đức, dứt ác tu thiện. Thọ mạng của ông tự nhiên kéo dài ra. Cho nên, đây là cái khó khăn nhất trong sự mong cầu, cầu thọ mạng, cầu sống lâu đều có thể được hưởng gì là cái khác. Cái khác so với thọ mạng thì chỉ là lợi nhỏ. Lợi ích lớn nhất đều có thể cầu được, hưởng gì là một vài lợi ích nhỏ này? Công danh phú quý thuộc về lợi nhỏ, không có gì cầu không được.

Còn như cầu như thế nào? Tôi nay, ở đây, xin giới thiệu cùng các vị, các vị phải lắng lòng cẩn thận tìm đọc: “*Liễu-Phàm Tứ Huấn*”, “*An-Sĩ Toàn Thư*”, “*Cảm Ứng Thiên Vị Biên*”. Ba quyển sách này, Ấn Quang Đại Sư lúc còn tại thế, một đời hết sức đề xướng. Ở Đài Loan chúng ta cũng rất được lưu hành, rất được phổ biến. Những tác phẩm này, các vị đều rất dễ tìm. Phật-Đà Giáo Dục Cơ Kim Hội, Cảnh Dương Đích Hoa Tạng Đồ Thư Quán, các đoàn thể Phật giáo khác hầu như đều có lưu hành. Hơn phân nửa còn có biểu tặng, ấn tống. Các vị nếu có nhu cầu, có thể biên thư đến các địa chỉ này, tôi tin rằng họ có thể giúp đỡ mọi người, đều có thể thỏa mãn mong muốn của các bạn.

Cho nên, cầu Phật, cầu Thần cũng trọn không phải là hoàn toàn mê tín. Trong đây còn có đạo lý rất sâu xa. Bạn hiểu rõ lý, đúng lý đúng pháp, vậy thì không phải là

mê tín. Mà đây là chánh tín. Giá như bạn không rõ lý, không đúng pháp, thế là mê tín. Mê tín thì không thể mãn nguyện. Một điểm này, mong các bạn đồng tu nhất định phải rõ ràng, phải hiểu rõ, nhất định phải noi theo lời dạy của Chư Phật, Bồ Tát, các vị Tiên hiền cổ Thánh. Nhất định phải khế nhập cảnh giới này. Hiện tại, người học Phật rất nhiều, người chơn chánh khế nhập không nhiều. Nguyên nhân ở đâu? - Đây là cái mà Phật pháp thường gọi là Nghiệp chướng! Bạn có chướng ngại. Cho nên bạn tuy tu học, tuy trải qua thời gian rất dài, vẫn y cũ không vào được cửa. Chướng ngại là gì? Nói thật đơn giản, chướng ngại là tự tư tự lợi, cái mà Phật pháp nói là Chấp ngã, phiền não chướng, khiến cho chúng ta không thể nhập vào cảnh giới, không thể khế nhập, cũng chính là nói công đức lợi ích chơn chánh, chúng ta không đạt được. Chúng ta hiểu được chướng ngại, chỉ cần đem chướng ngại trừ bỏ thì “hữu cầu tất ứng”. Nói cách khác chúng ta phải thay đổi cách nhìn, cách nghĩ. Trước nay, ta khởi tâm động niệm đều vì ngã (tôi), vì tự tư, tự lợi. Từ nay trở đi, chúng ta khởi tâm động niệm vì xã hội, vì đại chúng, vì hết thảy chúng sanh. Cái tâm niệm này một khi chuyển đổi, nghiệp chướng liền tiêu trừ. Nghiệp chướng tiêu trừ, bạn tự nhiên phát sanh trí tuệ. Chỉ có trí tuệ mới có thể giải quyết hết thảy mọi vấn đề. Chỉ trí tuệ mới có thể chơn chánh đạt đến hữu cầu tất ứng. Mong rằng các vị đồng tu noi theo lời dạy của Ấn Quang Đại Sư, nhận thức rõ hãy đọc tụng 3 quyển sách này, hãy nghiên cứu, hãy thực hành. Rồi sau bạn lễ Phật lay Bồ Tát, bái Thần, nhất định là có cầu tất có ứng. Cầu cái gì cũng đều có thể đạt được. Tốt.

Hôm nay thời gian đã hết, chúng ta giảng đến đây.

Xin cảm ơn các vị đã theo dõi.